

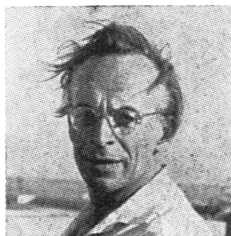
FILM FORUM

AF JOHS. MØLLER

For radioens Film Forum lå der i den italienske „filmuge“ nogle oplagte stofmuligheder, som redaktionen da heller ikke havde været sen til at benytte sig af. Lytterne fik et interessant indblik i italiensk films øjeblikkelige status og fremtidsmuligheder gennem udtalelser af et par af de instruktører, der gæstede København. Disse oplysninger om situationen i et af efterkrigstidens førende filmlande blev siden fulgt op med førstehåndsindtryk af fransk film idag i en samtale med den unge kortfilminstruktør *Henning Carlsen*. Og til sidst hørte man om det arbejde, der herhjemme gøres for at præsentere skoleungdommen for lodig filmkunst.

På denne måde blev 1955's sidste Film Forum det bedste, vi længe har hørt og noget i retning af, hvad det gerne skulle være: internationalt og alsidigt orienterende, åbent over for filmens pædagogiske muligheder, hævet over tarvelige hjemlige spekulationer, som det ved gud ikke har mindste forpligtelse til at beskæftige sig med.

Ganske oplysende var den indkredsning af begrebet neorealisme, som instruktøren *Alberto Lattuada* foretog i sin tale under filmfesten. Han betonede, at neorealisme ikke er en italiensk specialitet og ikke en skole. I samme øjeblik, noget danner skole, betyder det døden for kunsten. Det lille ord neo markerer blot de italienske filmfolks fornyede intense stræben mod sandheden,

Ettore Giannini.

mod virkeligheden. Og realismen har naturligvis, som *Lattuada* fremhævede, mange sider. I sin bedste form bringer den en ukonventionel analyse af det virkelige liv, idet den føler sit ansvar overfor samfundet og den moderne kultur.

Overfor de vanskeligheder, der truer en sådan ærligt stræbende filmkunst, fremhævede *Lattuada* værdien af begrebet filmklubber, der har mulighed for at skabe et nyt publikum for de gode film. Med henvisning til sin egen filmatisering af Gogols „Kappen“ understregede han endelig de muligheder for fornyelse, der ligger i en anvendelse af den groteske og fantasifulde form.

Instruktøren *Ettore Giannini* („Napoli-karrusellen“) pegede på de fornyelsesmuligheder, der for italiensk film ligger i landets vældige skat af opera- og musikstof, et stof, der naturligvis ikke skal behandles på Hollywoods maner, men i en stil, der helt er landets egen. For *Giannini* gik vejen for italiensk film i retning af at udbygge neorealismen med humor og fantasi.

Alene disse udtalelser af to instruktører, der vel endnu ikke har placeret sig i første plan, måtte stemme lytteren optimistisk og i nogen grad forjage det indtryk af stagnation og resignation, som ellers har været fremherskende i omtalen af italiensk film på det sidste.

Samtalen med filminstruktør *Henning Carlsen*, der fortalte om sit indtryk af fransk film idag efter et studieophold dernede, var vel ikke alt for givende, men indeholdt dog bl. a. et par personlige indtryk af *René Clair* i atelieret og af *Jean Renoir*, som var ganske interessante. *Carlsens* helhedsbillede af fransk film, som han havde mødt den, var egentlig også opmuntrende. Det var hans indtryk, at franskmændene på ny er ved at tage tæten, de tager filmkunsten overordentlig alvorligt. De stræber efter at kunne deres ting, og de vil noget med de ting, de laver.

Bjørn Moe fra skolescenen fortalte om den indsats, der gøres for at skaffe de bedste film til det ungdommelige publikum i skolesceneens bio. Man fik indtryk af, at der gøres et virkeligt energisk arbejde for at lede børnene til filmen på en fornuftig og ansvarlig måde. Man har helt og fuldt erkendt, at de unge idag henter størstedelen af deres oplevelser i biografen, og ud fra denne erkendelse stræber man efter at få forældrene til at forstå vigtigheden af, at børnene vælger de rigtige film. Og i dette arbejde er der sandelig perspektiver.